

OVERDENKING

Bang voor MEER

Zomaar kwam het ter sprake, tijdens één van de wijkcontactavonden. Dat mensen soms niet 'meer' met God en het geloof bezig willen zijn omdat ze bang zijn voor wat er dan gaat komen. 'Bang voor MEER', dus.

Je zou dat misschien niet verwachten. Ja, vroeger waren mensen bang voor God. Bang voor het oordeel van God. "Hel en verdoemenis". Maar dat is nu toch wel behoorlijk minder...

Het gaat hier dan ook over wat anders. Het gaat erover dat mensen aanvoelen dat als ze gaan geloven, ze daar ook wat mee moeten doen. En dat willen ze niet. Ze houden alles liever zoals het is...

In de Vroege Kerk kwam dat ook voor. Er waren mensen die zich bewust pas op hun sterfbed lieten dopen. Want: ze begrepen heel goed dat als je je had laten dopen, je daarmee een ander mens was geworden. En dat je daar dus ook naar moest leven. Het ging dan vaak om mensen die van huis uit 'heidenen' waren. In de loop van hun leven hadden ze gehoord van de Here Jezus. Eigenlijk geloofden ze het evangelie ook. Maar dat leven als nieuwe mensen. Daar schrokken ze voor terug. Ze wilden *sterven* als christen. Maar ze *leefden* liever als 'heiden'....

Zo extreem komt het vandaag de dag niet meer voor, denk ik. En toch. Op de wijkcontactavonden constateerden we dat in afgezwakte vorm hetzelfde principe nog springlevend is. Bij anderen. En soms misschien ook wel bij ons.

Eerlijk is eerlijk. Ergens leidt ieder mens uit zichzelf heel makkelijk z'n eigen leventje. En ergens voelen we ook allemaal wel aan dat als er echt een God is, dat niet meer kan. Dat Hij dan ook de *zeggen* moet krijgen over ons leven. En ook: dat sommige dingen dan ongetwijfeld heel anders moeten. We weten het. Maar ja. We willen er niet aan...

En dan? Als we onder dat appèl van het geloof uit willen komen, moeten we proberen de boodschap van God vooral niet te dichtbij te laten komen. Dus: niet te vaak naar de kerk gaan. Of: heel erg kritisch naar de kerk gaan. Want stel je voor dat ik op de een of andere manier de stem

van God echt hoor. Dat ben ik verkocht. Dan *moet* ik dat andere leven wel gaan leiden. En dat *wil* ik niet...

Vreemd eigenlijk, of niet? Je houdt jezelf gewoon voor de gek. En eigenlijk weet je dat ook wel. Of kom ik dan te dichtbij?

Bovendien: het klopt ook niet. Het berust op een heel groot misverstand.

Als je de Here God nog niet kent. Dan kan ik me voorstellen dat het leven met die God je afschrikt. Als je hoort wat er dan misschien allemaal anders moet. Inderdaad: dat wil je niet...

Maar als je de Here God *wel* kent. Als je weet hoe vol van liefde Hij is. Dat Hij een hemelse Vader is die je gelukkig wil maken. Dan wordt het heel anders. Dan begrijp je: leven met die God is geen last, maar een lust. Wat Hij van me vraagt, is goed. *Doet* goed. Ik hoef niet bang te zijn!

Bang voor MEER.

Ergens geldt: God wil ons helemaal. In die zin geldt: die mensen die Hem bewust (of onbewust!) wat op afstand houden, hebben gelijk. Dat is wel zo veilig...

Tegelijk. Veel belangrijker. Wat doe je jezelf tekort! Echte veiligheid vind je juist *bij* God. Als je Hem wel dichtbij laat komen. Als je je wel openstelt voor zijn stem in jouw leven. Dan zul je ontdekken dat dat pas het ware leven is. Dat het niet alleen fijn is om als 'christen' te sterven. Maar minstens net zo waardevol om als 'christen' te leven.

Bang voor MEER?

Leven met MEER *brengt* MEER.

Leven met MEER is thuiskomen.

En als het goed is, voel je je thuis pas echt veilig. Is thuis de plek waar je juist niet bang bent.

Zonder MEER heb je 'meer' reden om bang te zijn dan met MEER!

Ds. K.A. Hazeleger